

grans inversions, despeses, impostos i segurament no sempre encerts, fan que no tot sigui planer.

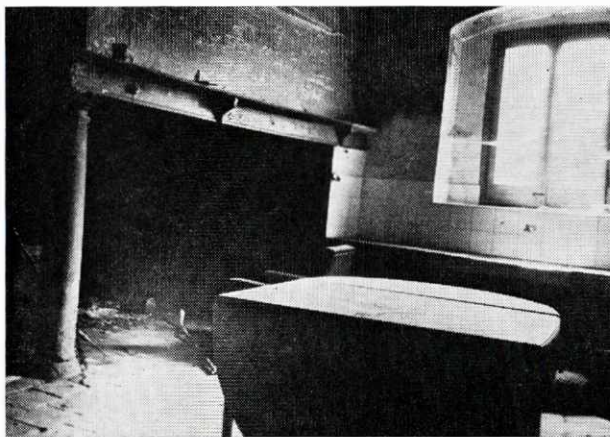
La conversa ens porta a diferents punts. Molt havia sentit parlar de la crema del bosc de Rosàs, la costa davant de Can Lluch. Fou el 1933, l'any del seu casament i el foc arribà al terme de Ragassol. Fou un fill dels masovers de Ragassol, un mal moment i un cap poc centrat. Els avellaners substituïren al bosc. Ara, els cereals, més adaptats al cultiu intensiu.

Aquesta explotació directa és recent, la decisió fou presa fa sols deu anys. No hi havia cap servei, ni aigua, ni electricitat, ni telèfon, ni quadres, ni res. Tot s'ha fet, i de nou, sobre la grandesa rústica patriarcal que els segles havien consolidat, però que des de més de 100 anys estaven entregades a masovers, poc conreu i poca cosa, unes 30 quarteres. Alguns ben afincats al poble i ben coneguts, la Pepa de Can Vila, la Conxita de Can Mateu, la difunta Rosa de Can Cabot, coneixen la seva infantesa a Rosàs.

Els Rosàs havien deixat la casa el 1855, en vida de l'avi Josep Rosàs Mas, nascut el 1840 i mort el 1915, i el besavi en Joan Rosàs Margens. Les partides de lladres que s'ajuntaven a les partides carlines els portaren a Sant Feliu i d'allà, en 1917, a Granollers, on el pare, Albert Rosàs Macià fou un temps alcalde, i d'allà a Valldoreix, a Can Majó, la casa de la seva esposa, residència actual.

Tots aquests anys venien a Rosàs, tenien part de la casa reservada, tant per l'administració com, principalment, els estius. De la seva infantesa recorda què venia el metge, el Dr. Bonet, a cavall. I també les relacions amb les cases del veïnat, tradicional de tants anys, en Puig, en Maspons, en Cabot. Tot un món quasi esvaït.

Pels anys 20 arreglaren els cellers i la mina, en construïren de nous i crearen una indústria de xampany. Encara que artesà, donaren un camí de promoció,

La gran llar de foc.